

spekulere over disse Ting. Det kan være en Fejl, en Mangel hos os, at disse Forhold følges med saa ringe Interesse, og derfor se vi jo saa tit det Fænomen, at de interesserede ikke komme i Bevægelse før bag efter, eller naar Sagen i Rigsdagen er kommen vidt frem til et noget sent Stadium. Jeg antager, at Grunden er, at Vægfolk kun hushætte sig med deres private Forretninger, og hvad der ligger dem nærmest, og ikke bestfæstige sig meget med, om en Reform i en eller anden Henseende kunde være ønskelig. Derfor tror jeg, at det er et meget forfæret Princip, som vilde føre til, at man ikke kom ret langt frem paa noget Gebet, især ikke paa juridiske og tekniske Gebeter, hvis man vilde vente og forholde sig rolig, indtil det fra en eller anden af de saakaldte interesseredes Side fremkom Ønske om at faa en eller anden Reform i Stand. I Sager som den, vi her tale om, er det saa, at de virkelige og nærmest saghyndige blive de retshyndige, og det er ogsaa dem, der ere nærmest kaldede til at se Manglerne ved det bestaaende og fremkomme med Forslag til deres Afhjælpning. Derfor er ogsaa Initiativet til den ny Lov og de andre Love, der ledsage den, fremkommet fra den Krets, og det gælder som sagt om Initiativet til mange andre Love. Jeg mener derfor, at dette Argument har ikke noget at bethyde. At der ogsaa kan være en hel Del Mennesker, som ikke synes om at faa noget nyt eller nogen Forandring i de tilsvarende Forhold, er ganske rigtig. Det er altid Tilfældet og vil altid blive Tilfældet, og det vil være Tilfældet ikke alene med Vægfolk, men ogsaa med Jurister. Naar man engang skal skrive til en Retsreforms Gennemførelse, skal det være Medlem nok saa at se, at en Masse Stemmer rejse sig mod at gøre den Forandring, som de mene, vil vende op og ned paa, hvad de ere vant til, og de ville nok kunne finde Hundreder og atter Hundreder af Grunde for, at denne Forandring ikke vil bringe en Fordel, som staar i Forhold til al den Ulejlighed, som den vil berede alle de paagældende. Jeg tror, at det vil gaa her som ved Retsreformen, at, naar først Banfælgighederne overvindes, og man vænner sig til det ny, vil man se, at det gaar meget godt, og at det kan gaa ligesaa godt paa den Maade som paa den anden, ja endog bedre. At det for enkelte Vægmand, som næppe have gjort et grundigt Studium af disse Sager eller formaa at overse dem, vil staa som det første, at nu til at begynde med vil der blive nogen Banfælgighed, tror jeg ikke, bør affrække Rigsdagen fra at vedtage en

Reform, som den ellers anser for rigtig og gavnlig.

Martensen: Saa vel den ærede Ordfører som den ærede Minister have gjort en Del Indbendinger mod de Bemærkninger, jeg gjorde, om de Banfælgigheder, Administrationen vil faa i denne Sag. Jeg har ganske vist omtalt dem, jeg kunde ikke godt tale om denne Sag uden at berøre dem; men naar den ærede Ordfører drog saa stærkt til Feltis mod mig og troede, at jeg vilde lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, fordi Administrationen vil faa noget mere at bestille, da er det uden Grund. Jeg kunde ikke undlade at omtale dette Punkt, fordi der virkelig vil blive store Banfælgigheder, som ville kræve nogle Ofre for at afhjælpes. Det var ikke min Hovedindvending mod Loven. Naar den ærede Ordfører tog saa stærkt paa Veje og mente, at jeg overvejende lagde Vægt paa, at jeg af den Grund kunde ønske, at Loven ikke blev vedtaget, saa maa jeg altsaa modsig det. — Saa talte den ærede Ordfører om Sandsynligheden for at, naar vi fik denne Registreringslov, vilde fremmede Kapitaler lettere søge til danske Kederier. Saaledes som den ærede Ordfører har været med til at vedtage Lovloven og dette Lovforslag, saaledes som det foreligger, saa er det efter min Mening den rette Vej til at spærre udenlandske Kapitaler bort fra danske Kederier. De danske Mænd, der ho i Udlandet mer eller mindre midlertidigt, som ere spredte over hele Verden, kunde umuligt tage Part i danske Skibe, hvis Lovloven og Registreringsloven vare gaaede bort fra Rigsdagen saaledes, som de vare forelagte. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Ordfører elsker saa vel hele Befolkningen som Sømandsstanden og vil gøre alt for at fremme deres Tarv; men har nogen Kærlighed til Sømandsstanden og kender nogen dens Kaar, da vil jeg hævde det for mig; jeg har levet saa længe iblandt dem, at jeg tror at kende dens Tarv, og saa maa den ærede Ordfører gerne fra sit juridiske Synspunkt komme med en Masse Tanter til dens Fremme; jeg sætter min praktiske Erfaring lige saa højt.

Justitsministeren (Melleman): Jeg finder mig foranlediget til for at forebygge Misforstaaelse at gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem htrede, at de, som havde været med til at stemme for Lovloven, som den blev forelagt her, og vel ogsaa jeg, som har forelagt den for Tinget, skulle ikke tale med om at lette fremmede